

NICULINA GHEORGHITĂ

*Regăsirea
puterii interioare*

GHID PRACTIC
DE PSIHLOGIE CUANTICĂ

TRILOGIA BUCURIEI

CUPRINS

Mulțumiri.....	5
Opiniile cititorilor	7
Introducere.....	13
PASUL 1: Regăsirea puterii interioare	17
PASUL 2: Sindromul „salvatorului” ne îndepărtează de Sinele Divin.....	25
PASUL 3: Sentimentul de vinovăție – inamicul regăsirii puterii interioare	39
PASUL 4: Lipsa de valorizare încătușează Sinele Divin	47
PASUL 5: Lipsa de creativitate determină depresia și inhibă Sinele Divin.....	57
PASUL 6: Trăiește viața conform credinței tale....	69
PASUL 7: Când trăiești în prezent ești conectat (ă) la Sinele tău Divin	81
PASUL 8: Cum ne creăm viitorul?	93
PASUL 9: Bucuria împlinirii, starea supremă de a fi	105
ANEXĂ: Recomandări	119
Bibliografie	129

PASUL 1

Regăsirea puterii interioare

Fiecare dintre noi se naște cu acel ceva care este dincolo de trup, minte și, ulterior, de personalitate.

Acel ceva cântărește, după diverse studii din Statele Unite ale Americii, 11 uncii, adică 311,85 de grame și ar reprezenta diferența dintre un om viu și unul mort.

Acel ceva tot timpul este în noi și viețuiește acolo, în inima energetică, așteptând să-i dăm crezare și atenție. Este o forță nemărginită și deosebit de puternică, magnifică, aș putea spune.

Toți am fost în contact permanent cu această forță până la vârsta de șapte ani, după care a intervenit educația condiționată de masă, care ne-a „învățat” să nu ne mai ascultăm forța interioară. Din acel moment, din cauza discrepanțelor dintre sentimentele noastre și constrângerile exterioare, am început să ne pierdem încrederea în noi și să acționăm în conformitate cu legile sociale, chiar dacă nu întotdeauna eram de

acord cu ele: „Nu e frumos să...”, „Nu se cade...”, „Te vede lumea...”, „Nu ai voie să...”, „E periculos să....” etc., și lista poate continua. Vă invit să faceți o introspecție și să vedeți de ce vă lipsește încrederea în voi, care sunt programele limitative după care ați fost ghidați în viață.

În practica mea profesională întâlnesc foarte mulți oameni care recunosc că au o putere nemărginită, dar, din cauza neîncrederii, le lipsește curajul să acționeze, să-și facă viața mai frumoasă și să fie fericiți. Pe parcursul ședințelor de consiliere psihospirituală ajung să conștientizeze cine sunt de fapt și ce vor cu adevărat, astfel încât negura incertitudinilor se disipează, eliberând forța interioară. Din acest moment, oamenii pot accesa forța interioară, se lasă ghidați de ea, ca mai apoi să se vadă rezultatele unei vieți împlinite.

Pentru că nu avem încredere în noi, ne risipim forța interioară inutil, investind prea multă energie în cei din jur: iubiți, părinți, copii, dogme religioase, salvatori cu trup sau fără, terapeuți, bani, bogăție (adică acumulări de tot felul), școli nenumărate (pentru a ne demonstra că suntem capabili), pentru ca acestea să ne valorizeze, să ne impună ca indivizi în societate, să ne salveze de diverse situații etc. Lista poate continua și o poate completa fiecare.

*Îți risipești puterea atunci când cineva
sau ceva din exteriorul tău devine mai
important decât ceea ce se află în tine.*

Tot ceea ce îți trebuie se află în interiorul tău și nimeni altcineva nu poate ști mai bine decât tine ce cale să urmezi, ce studii să faci, ce om să iubești, care-ți sunt idealurile, ce să-ți dorești...

În momentul în care investești puterea, credința ta în exterior, te secătuiești de energie și de forță vitală, așteptând salvarea din afară, așteptând ca cineva să te îndrume, să te călăuzească, să te aprecieze. Spunea părintele Arsenie Boca: **„cel mai important după Dumnezeu ești tu, că în tine de fapt se află Dumnezeu”**. Accesând forța divină din tine nu mai pierzi energie în exterior, ci pur și simplu acționezi cu toată forța, și atunci lucrurile se întâmplă așa cum vrei; ești propriul tău stăpân și ești creatorul conștient al realității tale.

Numai tu însuși poți să-ți faci ordine în viață. Nu ai nevoie de o putere exterioară, deoarece te naști cu ea; trebuie doar să astupi găurile din găleata care a început să curgă.

Debarasează-te cât mai repede de iluziile și de minciunile cu care ai fost hrănit și cu care ai ajuns să te hrănești, pentru că te împiedică să trăiești viața așa cum meriți. Făcând asta, vei avea o mare surpriză și îți vei da seama că te-ai mulțumit cu foarte, foarte puțin din ceea ce poți face și avea. Când îți dai seama

de asta, nu mai poți accepta o existență anostă și searbădă, ci te consideri îndreptățit să trăiești așa cum vrei, așa cum îți place, și nu vei mai putea lăsa să te trăiască viața pe tine, ci o vei trăi tu pe ea.

Dacă o experiență oarecare din viața ta te lasă cu un sentiment de neîmplinire sau de insatisfacție înseamnă că Sursa din tine îți dă un semnal, iar dacă tu nu asculți de Sinele tău Divin și mergi mai departe înseamnă că ai pornit la drum cu acel sentiment. Iar ideea că relațiile cu ceilalți te ajută să scapi de acel sentiment e doar o iluzie; de fapt, interrelaționarea îl exacerbează. Există totuși o compensație:

*Sursa puterii se află în tine
dintotdeauna și pentru totdeauna;
ce ai de făcut de fapt este să devii
conștient de ea, să începi să te
conectezi la ea și să acționezi măcar o
dată ascultând de Sinele tău Divin.*

Când întreb pacienții dacă știu că sursa puterii lor se află în ei, îmi răspund că da, știu, au citit în multe cărți, au văzut filme din care au aflat acest lucru, dar totuși, viața lor este numai o suferință și nu știu cum să facă să simtă și să trăiască și ei această stare de pace, de armonie, de bucurie și de împlinire.

Apoi le explic că tot ceea ce au citit la alții este o filozofie și nu un adevăr al lor pe care să-l fi trăit,

deoarece nu au accesat forța și nu trăiesc în bucurie și în pace. În momentul în care trăiești o stare, acea stare devine adevărul tău și nimeni și nimic nu ți-l mai poate lua, așa cum spunea Iisus Hristos: **„Cunoașteți adevărul și adevărul vă va elibera”**.

Când ai trăit pe propria piele și în propria viață o experiență, ea devine adevăr, și nimeni nu te mai poate manipula cu **„să vezi că e așa sau altfel”**; **tu știi și devii propriul tău stăpân**.

Copilăria mea a fost marcată de o serie de extrasenzorialități, de neînțeles pentru mine atunci: vedeam felurite imagini din alte dimensiuni, iar faptul că nimeni nu mi le putea explica mă speria mult. În plus, nici nu puteam să discut cu multă lume despre acest subiect.

Ca să mă protejez, pe la paisprezece-cincisprezece ani m-am rugat la Dumnezeu să nu mai văd acele imagini, dar să **Știu**. Sunt foarte fericită că mi s-a dezvoltat acest potențial – să știu – pentru că astfel sunt mereu în contact cu Sinele meu Divin.

Pentru a vă conecta și a vă lăsa călăuziți de puterea Divină din voi, pe lângă analizele și introspecțiile pe care vi le faceți, puteți spune în fiecare dimineață de douăzeci și una de ori următoarele afirmații:

●●●●● „Eu sunt dintotdeauna conectat(ă)
la Sinele meu Divin.”

●●●●● „Eu sunt dintotdeauna ghidat(ă)
de Sinele meu Divin.”

Rostiți aceste afirmații timp de douăzeci și nouă de zile, de cât mai multe ori pe zi, atunci când aveți de luat o decizie, când vreți să faceți ceva, când vreți să vă implicați într-un proiect, când mergeți la o întâlnire, când aveți de rostit un discurs, când mergeți la un interviu etc., și veți trăi experiența de a ști totul despre ce aveți să faceți. De ce douăzeci și nouă de zile? Deoarece atât îi trebuie unui neuron ca să crească din trunchiul cerebral până pe emisfere, unde să se creeze o rețea neuronală a experienței trăite, care devine adevăr și poartă de intrare pentru alte multe experiențe similare. Este ca atunci când ai învățat să mergi pe bicicletă: după ce ai mers o dată, mereu vei ști să mergi. Odată ce ai creat o rețea neuronală cu o anumită vibrație, ea va atrage informații cu o energie specifică ce va consolida rețeaua nou formată în timp, adică în șase luni, și astfel îți vei crea o nouă atitudine, care va fi motorul schimbării tale și a realității înconjurătoare. Când te schimbi tu, lumea din exteriorul tău se schimbă, adică o percepi altfel și acționezi, de asemenea, altfel. Tu ești propriul tău stăpân și puterea ta este în interiorul tău.

Mult succes și dați drumul puterii interioare, pentru a trăi în bucurie așa cum ne-a îndrumat Iisus Hristos în Noul Testament; de opt sute douăzeci de ori a repetat Iisus „*Bucurați-vă*”.

Așa să fie!

PASUL 2

Sindromul „salvatorului” ne îndepărtează de Sinele Divin

Încă de când suntem mici ni se repetă întruna: „ajută pe aproapele tău”, „iubește pe aproapele tău”, „fă cât mai multe fapte bune” – ca să te mântuiești. Apropos de fapte bune, „drumul spre iad e pavat cu intenții bune”, iar în acest capitol veți afla explicația acestui adevăr. Societatea și educația ne spun că: „mai puțin contezi tu și ce simți tu, important este să-i ajuți pe cei din jur și să fii în rând cu lumea”, adică uniformizat – ca să fii mai ușor de manipulat, pentru că dacă ai atitudine faci „probleme” în sistem.

Aceste lucruri ni se implementează în minte ca niște programe pe care trebuie să le urmăm ca să ne fie bine în viață. Dar ironia sorții este că niciodată nu ne este bine atunci când punem pe altcineva pe primul loc, iar noi devenim marionete ușor de manipulat; devenim falși și foarte oboșiți, pentru că atunci când îi ajuți pe toți nu mai ai timp de tine și de experiențele tale, nici nu mai știi pe unde ești de multe ori.

Cu timpul, ajungem să nu mai putem spune „nu” atunci când chiar nu putem ajuta, pentru că trebuie să facem multe fapte bune ca să ne „mântuim”.

De aici apar în mintea noastră alte subprograme, le-aș numi eu, de genul:

- nu sunt suficient de bun(ă) dacă spun „nu”;
- nu o să mă mai iubească nimeni dacă spun „nu”;
- nu vreau să sufere nimeni dacă spun „nu”;
- nu vreau să rănesc pe nimeni dacă spun „nu” etc.

O participantă la seminariile mele spunea la o întâlnire că a avut o revelație când era într-o biserică la Slujba de Duminică. În timpul slujbei când se spune Creatorul, a realizat că se spune „**Tatăl nostru**”, **și nu „Tatăl meu”**, adică toți avem același Tată Creator și fiecare se poate salva și ajuta singur.

E o iluzie să crezi că salvezi pe cineva; dimpotrivă, devii „călău” pentru acea persoană, deoarece nu o lași să se ajute, să-și creeze noi rețele neuronale prin care să stăpânească experiențele viitoare. De curând am decis să nu mai fac pentru copiii mei nimic din ce pot ei face; mă uit la ei cum fac, îi observ și îi las să experimenteze. Vreau să spun că e fantastic, atât pentru ei, cât și pentru mine, deoarece ei trăiesc acea experiență, și-o însușesc, și oricând vor putea să o trăiască din nou cu succes, iar eu nu mai sunt atât de trasă în toate părțile și de obosită.

Băiatul meu de șapte ani a luat într-o zi un cuțit în mână ca să curețe un kiwi. Am alergat să-i iau cuțitul, de teamă că se va tăia, explicându-i, în tot acest timp, că nu are voie să umble cu el, că este periculos. Cât timp am curățat eu fructul, el plângea, și nu înțelegeam de ce. Într-un final, mi-a spus cu lacrimi în ochi că era plăcerea lui să curețe acel fruct și să-l mănânce, dar că acum nu mai vrea.

A fost o lecție extraordinară. Am rămas fără reacție aproximativ cinci minute, timp în care în mintea mea s-au derulat toate programele și scenariile prin care le facem foarte mult rău copiilor noștri; printr-o hiperprotecție, nu-i lăsăm să se dezvolte experimentând. Și de atunci am încredere în el și nu pățește nimic. Copiii se lovesc sau se accidentează atunci când noi nu avem încredere în ei, atrăgând, cu mintea noastră, tot ce gândim despre o anumită situație. Așa că mare grijă, mare..., suntem responsabili de ceea ce creăm în jurul nostru!

Crezi că cei care te iubesc cu adevărat se vor supăra când tu spui „nu” la ceva ce chiar nu poți sau nu ai cum face? Vei avea o mare surpriză, așa cum am avut și eu să văd că interlocutorul meu nu s-a supărat, ci din contra, a rezolvat mult mai repede și mai ușor decât aveam eu resurse și timp. Și e normal așa, când ai o nevoie, o problemă, tu ești cel mai în măsură să o rezolvi, pentru că dacă ți-a apărut, înseamnă că poți să o rezolvi. Tot ce primești se datorează faptului că

ești pregătit pentru ceea ce primești, deci poți. Cum se spune în popor: „*Dumnezeu îți dă atât cât poți duce*”, nu mai mult.

De multe ori nu spunem „nu” pentru că nu vrem să refuzăm sau să rănim pe cineva (vezi programul implementat); nu știi dacă îl rănești sau nu pe celălalt, dar mintea ta crede asta. Cu toate acestea, rănim și pe alții, și pe noi dacă ne prefacem că totul e în regulă atunci când nu e. Când încerci să-i protejezi pe ceilalți, de fapt vrei să te autoprotejezi. Dacă ai avea încredere că prietenii sau cunoștințele tale sunt capabile să facă față unui „nu”, atunci nu ai mai ascunde adevărul. Atunci când îi consideri slabi pe ceilalți, de fapt îi desconsideri, și dimpotrivă, le recunoști valoarea atunci când ești sincer.

Sunt atâtea familii sau cupluri care stau într-o relație de compromis, de teamă să spună că nu mai merge sau că nu așa văd ei iubirea etc.; și unde este acum societatea din cauza acestor compromisuri? Se vede cu ochiul liber: într-o mare suferință, de la parteneri de cuplu, copii, sisteme, guverne etc.

Într-o relație, dacă nu câștigă amândoi, nu câștigă niciunul. Dacă partenerul sau partenera șovăie în relație, nu mai lăsa lucrurile să treneze. Fie pui punct, fie îți schimbi punctul de vedere. De obicei există modalități de a ameliora o situație (sau atitudinea față de ea), pentru ca toată lumea să fie mulțumită. Când